

[Alfred Jensen.]

til tjenesten ikke alene bliver i allerhøjeste grad upopulær hos den del af befolkningen, der direkte har været indkaldt til militærtjeneste, men også, at den bliver upopulær i de kredse, hvor de hjemsendte færdes efter endt uddannelse.

Jeg ser med tilfredshed i betænkningen, at flertalspartierne går ind for en forhøjelse af de meniges lønninger. Jeg skal ikke som det ærede medlem hr. Johs. Christiansen udtale nogen forargelse over, at flertallet ikke har gjort opmærksom på, at ikke alene det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, men også jeg rejste dette spørgsmål. Det, der interesserer mig, er ikke, hvem der får æren for, at spørgsmålet er rejst; det, der interesserer mig og mit parti i denne forbindelse, er, at der sker en forhøjelse af soldaternes lønninger, og så vil jeg udtrykke håbet om, at når man endelig principielt er gået ind for en forhøjelse, vil man også gennemføre en sådan reel forhøjelse, at soldaternes forhold på dette område bliver betryggende.

Men det forekommer mig, at man ikke alene burde have behandlet spørgsmålet om de meniges lønninger, men også de andre spørgsmål, jeg drog frem. Det er lige så nødvendigt, at man løser disse andre spørgsmål. Hvorfor har udvalget ikke interesseret sig for de krav og ønsker, som gang på gang er fremsat fra de meniges side om en månedlig frirejse fra tjenestestedet til hjemmet? Det kan ikke være uoverkommeligt, det må være muligt at gennemføre noget sådant. Jeg kan ikke se, at der kan være nogen, der vil hærde over en stigning i de militære udgifter af den grund, og vi skylder det mandskab, der indkaldes, ordentlige økonomiske vilkår. Vi skylder dem også de lettelser, som en sådan fribillet kan betyde.

Dernæst rejste jeg spørgsmålet om for sorgen for de indkaldtes pårørende. Jeg ved meget vel, at der findes regler derfor, men jeg nævnte, at man mange steder optrådte så karrigt, at der var grund til klage, og det forekommer mig, at udvalget også burde have taget dette spørgsmål med i behandlingen, ikke mindst fordi vi jo ved, at de efterindkaldelser, der finder sted nu, betyder, at flere familier må henvende sig til socialkontorerne for at få økonomisk hjælp i den periode, hvor forsørgeren er inde for at aftjene sin værnepligt.

Der er videre spørgsmålet om genantagelse efter militærtjenesten. Dette spørgsmål er jo på sin vis løst for månedslønnet personale, men det er ikke løst for den store

del af befolkningen, som arbejder efter de kollektive overenskomster, hvadenten det er på dag-, time- eller ugeløn, og vi ved, at det vil være meget vanskeligt for adskillige af de unge, der indkaldes såvel til den første uddannelse som til efteruddannelsen, at vende tilbage til de arbejdspladser, de måtte forlade. Jeg skulle tro, at det er almindelig kendt, at ungdomsarbejdsløsheden var særdeles fremherskende i 1920'erne og 1930'erne, og det netop af den grund, at det var vanskeligere for en ung at opnå arbejde end for en ældre, der havde noget mere erfaring og noget mere uddannelse og derfor var bedre skikket end den helt unge til at udføre det arbejde, han blev stillet overfor. Det siger sig selv, at unge mennesker, der har fået en uddannelse og måske bliver hængende på en arbejdsplads, har mulighed for at blive der, hvis de ikke på grund af den militære tjeneste trækkes bort, men trækkes de bort, som det nu sker, og sker i stor stil, har de vanskeligt ved at komme tilbage til den arbejdsplads, de tidligere var på, og skal de ud at søge arbejde — her tænker jeg på de fag, hvor der er arbejdsløshed og det er vanskeligt at få arbejde —, da vil den unge ikke have den samme chance som den lidt ældre kollega for at komme ind i arbejdet. Derfor burde man have taget dette spørgsmål op og løst det på en sådan måde, at der var sikret enhver ung, der indkaldes til militærtjeneste, adgang til den arbejdsplads, han forlod af hensyn til tjenesten.

Det er mig en skuffelse, at talsmandsordningen ikke har været behandlet i udvalget; jeg går ud fra, ikke mindst efter det ærede medlem hr. Rasmus Hansens afbrydelse, at når der ikke står noget om det i betænkningen, har det hverken været berørt eller omtalt. Det forekommer mig at være udtryk for, at man lægger meget ringe vægt på mandskabets rettigheder indenfor tjenesten, og der trænges til et værn for mandskabet i så henseende. Jeg ser i „Kristeligt Dagblad“ for i dag, at nogle af dem, der har været indkaldt til omskoling, har ønsket at udtale deres meninger om ungdommens stilling, om soldaternes lønninger og om, at landet skulle sikre afspænding og mellemfolkelig forståelse. „Kristeligt Dagblad“ kan ikke se noget anstødeligt i dette initiativ; jeg vil heller ikke tro, at der er mange, der kan se noget anstødeligt i det, men ikke desto mindre har kaptajnen det pågældende sted følt sig foranlediget til at skride ind overfor dette initiativ og beslaglægge de underskriftslisten, han kunne komme i